

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ 23.12.2019, 13:01

«Κουλουριάστηκα για να αποφύγω τα χτυπήματα αλλά συνέχισαν»

Δημήτρης Αγγελίδης

A- A+

Η «Εφ.Συν.» δημοσιεύει σήμερα τη μαρτυρία γυναίκας που χτυπήθηκε και προπηλακίστηκε από «αγανακτισμένους» κατοίκους στην πλατεία Πυθαγόρα στη Σάμο. Έκανε το λάθος να βρίσκεται στο σημείο όταν κάτοικοι θέλησαν να ξεκινήσουν πογκρόμ κατά προσφύγων και μεταναστών, το οποίο εκείνη επιχείρησε να το βιντεοσκοπήσει με το κινητό της.

Νέα στοιχεία φέρνει στο φως η ΕΛΜΕ Σάμου για τη ρατσιστική βία που εξαπέλυσαν ομάδες «αγανακτισμένων κατοίκων» στην κεντρική πλατεία Πυθαγόρα στις 17 Δεκεμβρίου. Οι ομάδες, με προεξάρχοντα τον δήμαρχο Γιώργο Στάντζο, φαίνεται ότι θέλησαν να επιχειρήσουν πογκρόμ κατά προσφύγων και μεταναστών που βρίσκονταν στην πλατεία, την ώρα που η αστυνομία είχε προχωρήσει στη μάλλον ακραία ενέργεια να απαγορεύσει τη διαδήλωση περίπου 60 προσφύγων και είχε παρατάξει μέχρι και δυνάμεις ΟΠΚΕ για να απομακρύνει τους διαδηλωτές.

Θύμα του ρατσιστικού μένους των «αγανακτισμένων» έπεσε μια κάτοικος, τουρκικής καταγωγής, σύζυγος εκπαιδευτικού του νησιού, η οποία έτυχε να βρίσκεται στον χώρο και θέλησε να καταγράψει στο κινητό της όσα συνέβαιναν. Σύμφωνα με τη μαρτυρία της, την οποία δημοσιοποιεί σήμερα η «Εφ.Συν.», η γυναίκα χτυπήθηκε και προπηλακίστηκε από «αγανακτισμένους», ενώ της πέταξαν το κινητό στο έδαφος.

Μάλιστα, η αστυνομία όχι μόνο δεν επενέβη, παρόλο που γινόταν μπροστά στα μάτια της η επίθεση, αλλά και της απέκρυψε την αλήθεια ότι το κινητό της βρισκόταν στο τμήμα, όπως έδειξε το σύστημα εντοπισμού. Ωστόσο, όταν η γυναίκα πήγε στο Τμήμα, οι αστυνομικοί δήλωναν άγνοια. Επιπλέον, όπως καταγγέλλει η ΕΛΜΕ Σάμου, μια δημοσιογραφική κάμερα βρέθηκε στο έδαφος, ενώ η ίδια η αστυνομία αφαιρούσε κινητά από πολίτες που βιντεοσκοπούσαν και τους προσήγαγε για τον λόγο αυτό.

«Οι τραμπουκισμοί, οι ακρότητες και τα ρατσιστικά ξεσπάσματα βρίσκουν απέναντί τους τους εκπαιδευτικούς της Σάμου, ιδιαίτερα όταν στοχεύουν σε ξεριζωμένους και κατατρεγμένους, σε αδύναμους, σε ανθρώπους που παλεύουν για ζωή και δικαιώματα», σημειώνει η ανακοίνωση της ΕΛΜΕ.

Η μαρτυρία

Με μια φίλη, είπαμε να περπατήσουμε λόγω της λιακάδας και φτάσαμε στην πλατεία. Είδαμε αστυνομία και κόσμο συγκεντρωμένο στην πλευρά που βρίσκεται προς την παραλία. Στο κέντρο της πλατείας ένας άντρας ακουγόταν να φωνάζει σε ένα αγόρι που καθόταν σε παγκάκι. Στην αρχή δεν καταλαβαίναμε τι συνέβαινε. Πλησιάσαμε και ρώτησα τον άντρα πολύ ευγενικά γιατί φωνάζει. Νόμιζα ότι ήθελε να αδειάσει την πλατεία για να ετοιμάσει κάποια χριστουγεννιάτικη γιορτή. Ο άντρας μίλαγε στα ελληνικά και το αγόρι δεν τον καταλάβαινε κι αυτό τον εξόργιζε περισσότερο.

Τον ρώτησα ξανά τι συμβαίνει και αν μπορώ να βοηθήσω. Γύρισε στο μέρος μου και άρχισε να μου φωνάζει στα ελληνικά και στα αγγλικά πολύ αγριεμένος. «Δε σας θέλουμε εδώ, φύγε, φύγε, πήγαινε πίσω στη χώρα σου, δεν μπορείς να έρχεσαι στη δική μου», έλεγε.

Του είπα «Ηρεμήστε! δεν είμαι πρόσφυγας. Γιατί φωνάζετε; Αν ήμουν τουρίστας, έτσι θα φωνάζατε;» Μου είπε να φύγω και άρχισε να φωνάζει σε μια γυναίκα δίπλα μου που είχε καλυμμένο το πρόσωπο για θρησκευτικούς λόγους. Αρχισαν να μας φωνάζουν κι άλλοι να φύγουμε. Είχα πάθει σοκ. Ενωθα σαν να βρίσκομαι στη μέση μιας μάχης χωρίς δυνατότητα διαφυγής. Εμεινα παγωμένη σε μία γωνία της πλατείας. Δεν είχα φανταστεί ότι θα συναντήσω ρατσισμό στην Ελλάδα και μάλιστα στην αξιαγάπητη Σάμο.

Αποφάσισα να βγάλω φωτογραφίες για να δείξω στην οικογένεια και τους φίλους μου τι είχε συμβεί. Πήρα το κινητό μου και άρχισα να βγάζω φωτογραφίες. Εκείνη τη στιγμή, ο άντρας με είδε, μου φώναξε ότι δεν μπορώ να φωτογραφίσω το πρόσωπό του, πλησίασε, μου άρπαξε το κινητό και το πέταξε προς το μέρος κάποιων συγκεντρωμένων. Πήγα να το πάρω από το έδαφος, αλλά ένας το πάτησε με το πόδι και οι άλλοι άρχισαν να με σπρώχνουν και να με χτυπούν δυνατά. Κουλουριάστηκα για να αποφύγω τα χτυπήματα αλλά συνέχιζαν. Δεν καταλάβαινα τίποτα, έκανα αυτόματες κινήσεις σαν ρομπότ. Πήγα σε μια γωνία της πλατείας, όπου βρισκόταν κόσμος που έπινε καφέ στη λιακάδα - μου φάνηκαν φυσιολογικοί. Αλλά είχαν χάσει και αυτοί την ανθρωπιά τους, μας κοιτούσαν λες και παρακολουθούσαν τηλεόραση.

Φώναξα «Πού είναι το κινητό μου; Δώστε μου πίσω το κινητό μου». Η φίλη μου μου είπε ότι είδε κάποιον να το δίνει στην αστυνομία. Αλήθεια, γιατί δεν παρενέβη η αστυνομία για να σταματήσει την επίθεση; Ρώτησα έναν αστυνομικό για το κινητό, μου είπε ότι δεν ξέρει τίποτα και μου είπε να απομακρυνθώ. Άκουσα θόρυβο από την άλλη άκρη της πλατείας, κάποιος είχε ρίξει μια κάμερα στο έδαφος. Μια γυναίκα με πλησίασε κι άρχισε να μου φωνάζει και να με χτυπά. Με κράταγε από το τζάκετ, με ταρακουνούσε και με χτύπαγε. Το τζάκετ σκίστηκε, ένα κομμάτι έμεινε στο χέρι της, το πέταξε. Με χτυπούσε μέχρι που βαρέθηκε.

Όταν έφυγε, ρώτησα για το κινητό. Οι αστυνομικοί με κορόιδευαν: «Ποιο κινητό; Δεν ξέρουμε». Επέμεινα και μου είπαν να πάω στο Τμήμα, θα το βρω εκεί. Στην είσοδο του Τμήματος, ρώτησα έναν αστυνομικό κι αυτός άρχισε να ρωτάει θυμωμένα γιατί είχα βρεθεί στην πλατεία, γιατί έβγαζα φωτογραφίες και αν υποστήριζα τους μετανάστες. Ένας άλλος μου είπε ότι δεν υπάρχει κινητό εκεί, να βγω έξω και να περιμένω.

Αποφάσισα να ξαναπάω αργότερα με τους φίλους μου. Την υπόλοιπη ημέρα ένιωθα τα χτυπήματα στο σώμα μου. Δεν ξέρω πόσοι είχαν αγγίξει το σώμα μου χωρίς άδεια - η σκέψη με πλήγωνε. Το πρωί ξύπνησα με πονοκέφαλο και πόνο στο σαγόνι, επειδή στον ύπνο μου πίεζα ασυναίσθητα τα δόντια μου.

Φοβόμουν να βγω έξω μόνη. Και τώρα φοβάμαι να περάσω από την πλατεία. Το βράδυ, κοιτούσα πίσω μου μη με ακολουθεί κανένας. Όταν έφτασα σπίτι, διπλοκλείδωσα. Αποφάσισα στο εξής να πηγαίνω από τον παραλιακό δρόμο, αυτόν που χρησιμοποιούν συνήθως οι πρόσφυγες, και όχι από τον εμπορικό δρόμο που χρησιμοποιούν οι ντόπιοι. Μέχρι τώρα ένιωθα την Ελλάδα σαν το σπίτι μου. Τώρα είναι διαφορετικά.
